

Bij Clavis Young Adult staan jongeren centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal uitzien
als de dromen van onze jeugd. Het is onze missie om hun
leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

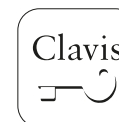
Lotte Van de Woestyne

Tussen woord en stilte

Lotte Van de Woestyne
Tussen woord en stilte
© 2026 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Clavis Studio (Veerle Ferla)
Trefw.: jaren 80, liefde, mysterie, zoektocht, rechtszaak
NUR 285, 330
ISBN 978 90 448 6239 3
D/2026/4124/189
Alle rechten voorbehouden
Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

18/02/2011

De menigte rond haar voelde leeg. Er werd bijna niet gepraat. Koptelefoon op en ogen gefocust op het scherm van hun gsm. Nergens een kleine glimlach of een vriendelijk knikje. De straatverlichting gaf de gezichten een grauwe kleur. Hun blik was dof, zonder een sprankje leven. Hoe kon het ook anders? Het was al laat op de avond. Waarschijnlijk waren deze reizigers uitgeput na een lange werkdag. Het kleine beetje energie waarmee ze vanmorgen uit hun bed waren geklommen, was volledig uitgedoofd.

Malou wilde dat ze al in haar gezellige appartement was, waar ze op de bank onder een warm dekentje kon genieten van een kop koffie. Bij die gedachte drong de geur van koffie ook echt haar neus binnen. Naast haar stond een oude man met een dampend bekertje in zijn hand. Hij glimlachte. Malou glimlachte terug. Ze wist niet of ze bang of blij moest worden van zijn omhoog gekrulde dunne lippen.

Het was winter, waardoor iedereen zich had gehuld in dikke jassen en gekleurde sjaals. Malou hoorde het geluid van de tram, die de straat kwam ingereden. Heel even keken de mensen op in de richting van het voertuig. Het was bijna ziekelijk om te zien

hoe snel hun ogen weer aan hun scherm plakten. De wereld was zo groot, maar toch leek iedereen alles alleen via een scherm of camera te willen bekijken.

Ze voelde hoe de mensen om haar heen zich schrap zetten om zo vlug mogelijk op de tram te stappen. Er werd niet gepraat, enkel licht geduwd. Iedereen wilde en zou als eerste de tram in stappen. Malou niet. Ze besloot dat het de moeite niet waard was en negeerde de drang om een plaatsje te bemachtigen.

De deuren gingen open. Zoals verwacht volgde er een soort stille stormloop. De plaatsen werden snel gevuld, terwijl Malou op het perron bleef staan en toekeek. Het was grappig om te zien dat je beurt afwachten een lesje was dat de meeste volwassenen vergeten waren.

Het perron was bijna leeg toen Malou besloot op de tram te stappen. Ze draaide zich richting de deur, zodat ze naar buiten kon kijken. Naar de stad, die eerst traag, maar dan steeds sneller voorbijgleed. De stad leek 's nachts onherkenbaar. Terwijl de bewoners van sommige huizen de lichten doofden om te gaan slapen, werden die in andere huizen net wakker. Er begon een ander soort leven. Het leven in het donker. Het nachtleven.

Hoe langer ze door het raam keek, hoe waziger haar zicht werd. Iemand drukte op de knop en de deuren gingen open. Malou knipperde met haar ogen. Dit was haar halte. Het duurde even voor ze beseftte dat ze al enkele seconden de doorgang versperde. Ze stapte uit en liep zonder achterom te kijken richting haar

appartement. De straten waren verlaten, omgeven door de stilte van de nacht. De gele straatlantaarns wierpen zwakke lichtstralen op het trottoir, terwijl de schaduwen van de bomen dansten met de wind. Haar voetstappen klonken gedempt op de stoep. Af en toe tilde ze haar blik op naar de sterren die glinsterden aan de hemel. Het was al lang niet meer zo'n heldere nacht geweest. Malou liet haar gedachten de vrije loop. Het leek alsof haar hoofd een vol vat was dat ze langzaam liet leeglopen. Regelmatig keek ze over haar schouder. Haar zintuigen stonden op scherp. Hoewel de straten er rustig uitzagen, wist ze dat het verstandig was om alert te blijven voor mogelijke gevaren, vooral 's nachts.

Terwijl ze haar weg vervolgde, voelde ze een soort voldoening omdat ze bijna thuis was. Ze hoopte dat er in de koelkast nog iets lekkers stond om haar honger te stillen. Maar voor nu koesterde ze de rust van de nacht, omringd door haar gedachten en de zachte roes van de slapende stad.

Eindelijk kwam ze bij haar appartement aan. Malou haalde de sleutels tevoorschijn en opende de voordeur. Ze stapte naar binnen en werd omringd door de vertrouwde warmte van haar eigen thuis. Zo stil als ze kon, legde ze de sleutels op het aanrecht, zodat ze haar man en zoontje niet wakker zou maken. Toen ze zich voorover boog om haar schoenen uit te trekken, zag ze iets wits op de deurmat liggen. Een brief. Ze raapte hem op en herkende meteen de stempel van de rechtbank.

Haar hart begon sneller te slaan en ze voelde een koude

rilling langs haar ruggengraat kruipen. Verstijfd staarde ze naar de dunne envelop tussen haar vingers. Voorzichtig prutste ze hem open terwijl haar angst met de seconde groeide. Ze las de woorden langzaam en een voor een, zodat ze zich zeker niet kon vergissen. Ze slikte. Een oproep om als getuige voor de rechtbank te verschijnen.

Paniek nam de bovenhand. Haar gedachten schoten terug naar een periode die ze verdrongen had. Ze had iets meegemaakt dat ze liever vergeten was.

Had hij gesproken? Het was jaren geleden dat ze iets van hem had gehoord. Behalve af en toe een brief of een kerstkaart.

Malou voelde haar handen trillen terwijl ze de oproep opnieuw bekeek, op zoek naar aanwijzingen die haar zorgen konden wegnemen. Maar er stond niets specifiek, alleen de datum en het tijdstip waarop ze bij de rechtbank verwacht werd.

Ze zakte neer op de bank, haar hoofd vol vragen. Wat had dit te betekenen? Waarom nu? Ze probeerde haar ademhaling onder controle te krijgen en haar gedachten te ordenen, maar de onzekerheid bleef knagen.

Moest ze hem bellen? Wat als hij haar echt verraden had?

Malou voelde een vermoeiende mix van angst en frustratie. De rust die ze had ervaren tijdens haar wandeling was volledig verdwenen. Ze legde de brief op de salontafel en staarde naar het plafond, terwijl haar gedachten alle kanten op gingen. Ze sloot haar ogen, ademde diep in en zocht naar een moment van kalmte in de chaos van haar geest.

20/08/1983

Het was een warme zaterdag. Zonnestralen vielen naar binnen door de gekleurde glasramen van de bibliotheek, waar Malou op de bovenste verdieping een stapel boeken aan het ordenen was. De ruimte diende vooral als opslag en was gevuld met het aroma van papier en vernis. De rust van de boeken, die al lang niet meer gelezen waren, omhulde haar als een knusse deken.

De dagen in de stadsbibliotheek waren een dromerige ontsnapping voor Malou, die meewerkte aan de renovatie van het oude gebouw. Toen ze op school had gehoord dat er vrijwilligers werden gezocht, had ze zich met veel enthousiasme aangemeld. Door haar liefde voor geschiedenis, fantasie en verhalen leek helpen met het opruimen van de bibliotheek de ideale vakantiebezigheid. Zeker omdat ze dit jaar niet mee kon op basketbalkamp: ze was nog aan het herstellen van een lichte verstuiking in de pols en een enkelbreuk. Ze had de teleurstelling na haar val tijdens de laatste wedstrijd van het seizoen nog altijd niet verteerd. Als ze haar niveau kon behouden, mocht ze van de coach volgend seizoen bij de eerste ploeg spelen. Maar nu stond haar eerst een lange periode van revalidatie te wachten. Met haar werk in de bibliotheek hoefde ze haar voet